

Одсуство принципијелности, поништавање основних моралних начела, огољене политичке калкулације, разарање демократске културе, лицемерство, партијска трговина и широко распрострањена идејна и политичка конфузија главна су обележја нашег савременог политичког живота. Ако је и било назнака да се стварају обриси развијеније демократске политичке културе, догађаји око формирања органа извршних власти након парламентарних и локалних избора показали су сву огољеност политичких и економских интереса у креирању и функционисању нашег политичког живота.

Сада када је завршен овај својеврсни политички маратон можемо видети до које мере је разорен наш политички и друштвени живот. Очигледно је да подстицање идејне и политичке конфузије постаје главно упориште за склапање и функционисање до јуче апсолутно незамисливих коалиција. Политичка сарадња непомирљивих противника увек се оправдавала – то се и данас чини – одбраном националних и државних интереса, у овом случају се ради о одлучном заокрету нашег друштва ка европским интеграцијама. Тек ће предстојеће политичке борбе показати да ли се Србија дефинитивно определила за убрзани процес модернизације и европеизације.

У свим овим политичким договорима посебно је занимљиво посматрати политичке лупинге, велеобрате и еквилибристику које нам је недавно демонстрирала партија чије је основно програмско опредељење било да неће пристати ни под којим условима на сарадњу или учешће у власти са Социјалистичком партијом Србије. И поред свих заклинања и громогласних изборних обећања, Либерално демократска партија је, следећи неопходност обављања послова модернизације и европеизације Београда и Србије, ипак пристала да пређе свој политички Рубикон и уђе у непосредну коалицију са Социјалистичком партијом Србије. При томе су представници ове партије непрестано тврдили да та странка не учествује у власти, већ само пружа подршку и нада се да ће у наредном периоду на битан начин учествовати у креирању градске политике и развоју Београда.

Међутим, након изгласане коалиције јасно је да се не ради само о селективном давању подршке Демократској странци као средишњем носиоцу европски оријентисане коалиције и посредном пружању подршке Социјалистичкој партији Србије. На делу је отворена коалиција Либерално демократске партије, Социјалистичке партије, Демократске странке, Г17 плус и Странке удружених пензионера. Либерално демократска партија има два члана градског већа и то је више него довољан доказ да је она у политичком савезу са социјалистима, без обзира на то што покушава да ту чињеницу прикрије и минимизира. Ради се о непосредном учешћу у влади Београда и учешћу у руковођењу додељеним и договореним градским јавним предузећима, при чему су сва неубудљива тумачења да не постоји коалиција са Социјалистичком партијом Србије, архинепријатељем грађанске Србије и саме Либерално демократске партије, празно политиканство и израз немоћи да се чланству и тзв. грађанској јавности на коректан начин оправда овај политички коперникански обрт.

Очигледно је да је сиренски зов власти био јачи и да Либерално демократска партија

мора жртвовати део својих бескомпромисних убеђења да би Београђанима била најзад одшкринута европска врата. Стална тврдња функционера Либерално демократске партије да они неће учествовати у градској власти показује до које мере су конфузија и недоследност преовладали у нашем политичком животу. Сетимо се само, није то било тако давно, са колико су политичке оштрине јуришници Либерално демократске партије нападали владу Војислава Коштунице, коју је мањински подржавала Социјалистичка партија Србије. То се тумачило као продужетак политике Слободана Милошевића, враћање у деведесете и доказ да се у Србији одвија рестаурација национализма, ксенофобије и клерикализма. Представници и идеолози Либерално демократске партије ову политичку метаморфозу тумаче као једину могућност да Београд крене у сусрет европским интеграцијама.

Лицемерство је неизбежни пратилац политике, често постаје и њен основни смисао, међутим, ова врста лицемерства прелази границе и спада у потцењивање елементарне логике и морала. И до сада је овој партији много тога опраштано, и то посебно од Демократске странке, као размаженом детету, али уласком у власт завршио се овај политички медени месец и Либерално демократска партија постаје део владајућег система. Политички пубертет је завршен и настаје време непосредног учешћа у извршној власти. Без обзира на то што изневеравање основних начела представници Либерално демократске партије покушавају да амортизују опет бескомпромисном скаском о деполитизацији и департизацији јавних предузећа и учешћу у власти нестраначких личности, ова партија се нашла на брисаном простору вршења власти и ту више нема места за политички егзибиционизам, политичко глуматање и грађански радикализам.

Владимир Вулетић је покушао да релативизује позицију Либерално демократске партије, тврдећи у свом коментару да је ова странка успела да се прикаже као странка која се није огрешила о своје принципе, а да, с друге стране, узме део власти, чему по природи тежи свака политичка организација. Међутим, постоји једна зачкољица. Управо на резолутном одбијању могућности било каквог компромиса и политичког договора са Социјалистичком партијом Србије, Демократском странком Србије и Српском радикалном странком је и грађена политичка позиција, али и изборна стратегија ове партије. При томе нико не говори о чињеници да је на локалним изборима у Београду Либерално демократска партија остварила веома слаб резултат и на тај начин отворила могућност да Социјалистичка партија Србије буде језичак на ваги у формирању локалне власти.

Доследност у нашој политици је одавно изгубљена, презрена и исмејана, при чему је Либерално демократска партија себе непрестано представљала као оличење принципијелности, али се још једном показало да веома опипљиви економски и пословни интереси руше све принципе и граде свет политике у коме нема места за политичку начелност. Зато изјаве пословично бескомпромисног Чедомира Јовановића у интервјуу за Политику, у којем је покушао да објасни самарићанске разлоге уласка његове партије у градску власт, заиста звуче гротескно. Његова тумачења су очигледни пример отужне демагогије и немоћи да се признају неке неумитности у вођењу политике.

И Ненад Прокић, као један од главних идеолога и оснивача Либерално демократске

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 02 септембар 2008 09:07

партије, нашао се позваним да нашој јавности протумачи нову политичку линију ове странке, која неће да заувек буде неки пркосни, додуше и веома храбри Калимеро. Ненад Прокић се не слаже са оценама да је дошло до припитомљавања Либерално демократске партије, већ он тврди да гвоздена метла и даље ради и да је она до сада почистила Коштуницу и његове сателите, Српску радикалну странку, отрезнила Демократску странку да се не потчињава мањим од себе, допринела јачању грађанских снага у Србији, натерала је Социјалистичку партију Србије да се пресабере и поразмисли о сопственој будућности. За непуне три године од оснивања то никако није мали резултат за гвоздену метлу још увек мале политичке партије, наводи овај политички чистач и активни носилац гвоздене метле Либерално демократске партије.

Партнери у овој неприродној коалицији, посебно се то односи на Демократску странку, морају добро водити рачуна јер за партнера у вршењу власти имају идеолошке јуришнике који и даље демонстрирају свој грађански радикализам. Питање је ко је следећи на реду, јер гвоздена метла и даље ради.

Као много пута до сада у политичким расправама долазимо до суштинског питања, односа морала и политике и легитимитета на којем почива одређена политика. Када се изгубе основни морални принципи, долази до урушавања сваке политике. То је велико искушење пред којим су поклекле многе странке и личности у политичкој историји. Судаћи по развоју догађаја у политичком животу Србије, ни Либерално демократска партија није изузетак.

28. август 2008. године